

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/11/2023
Identifikačné číslo spisu:	9521100368
Dátum vydania rozhodnutia:	18.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:9521100368.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci obžalovaného M. G., pre pokračovací zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné na verejnom zasadnutí konanom 18. marca 2025 v Bratislave, o odvolaniach obžalovaného M. G. a prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, zo 16. mája 2023, sp. zn. 16T/11/2021, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovaného

M. G., narodeného X. J. XXXX v A., trvale bytom H. K. N. XXX, okres N.,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

1) v obci K. na S. U. dňa 1. februára 2019 v čase približne o 9:00 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom O. E., ktorý viedol motorové vozidlo značky BMW X5, EČV: G., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 30 Eur, ktorú on zaplatil v domnení, že uhradil riadne uloženú pokutu, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezdokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

2) v K. na S. U. dňa 1. februára 2019 v čase približne o 9:12 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom Ing. S. S., ktorý viedol motorové vozidlo značky BMW X5, EČV: G., prevzali od menovaného finančnú hotovosť v presne nezistenej výške, ktorú on zaplatil v domnení, že uhradil riadne uloženú pokutu, pričom následne

uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezaadokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

3) v obci N. Z. na poslednej križovatke riadenej svetelným dopravným značením na H. ceste s K. ulicou dňa 17. februára 2019 v čase približne o 10:59 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 137 ods. 2 písm. f) Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom G. J., ktorý viedol motorové vozidlo značky Citroën Xsara Picasso, EČV: K., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50 Eur, ktorú on zaplatil v domnení, že uhradil riadne uloženú pokutu, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezaadokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

4) v obci K. na S. U. dňa 17. februára 2019 v čase približne o 13:28 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom X. K., ktorá viedla osobné motorové vozidlo značky Škoda Fabia, EČV: G., prevzali od menovanej finančnú hotovosť vo výške 100 Eur, ktorú ona zaplatila v úmysle poskytnúť im neoprávnenú platbu, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch riadne nezaadokumentovali, skutok právne kvalifikovali ako menej závažný priestupok v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 písm. l) Zákona o priestupkoch, čo bolo v rozpore so skutočnosťou, za čo menovanej udelili po súhlase X. K. pokutu vo výške 10 Eur a zvyšok sumy, teda 90 Eur, si na základe jej súhlasu ponechali pre vlastnú potrebu,

5) v meste K. na S. U. v smere na K. G. dňa 19. marca 2019 po tom, čo v čase približne o 09:00 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., zistili porušenie pravidiel cestnej premávky v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 Zákona o cestnej premávke, keď priestupca - vodič Ing. Z. K., trvalo bytom Q. XX/XX, S., okres L. S., ktorý viedol motorové vozidlo značky Nissan Qashqai, bielej farby, EČV: L., prekročil najvyššiu dovoľenú rýchlosť v obci o viac ako 20 km/h, čím spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona o priestupkoch, za čo mu v zmysle § 22 ods. 3 písm. b) bod 2 Zákona o priestupkoch a v zmysle Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 82/2018 (sadzobník pokút), mala byť uložená bloková pokuta na mieste v rozsahu od 100 Eur do 150 Eur, uložili priestupcovi blokovú pokutu vo výške 50 Eur, pričom tento na mieste prejednaný priestupok účelne právne kvalifikovali a následne zapísali iba ako priestupok v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 písm. l) Zákona o priestupkoch tvrdiac, že vodič nemal rozsvietené svetlá na vozidle v zmysle § 32 ods. 1 Zákona o cestnej premávke a navyše blokovú pokutu za tento priestupok vo výške 10 Eur uložili vodičovi vozidla s neexistujúcim evidenčným číslom vozidla: L., pričom zo sumy 50 Eur, ktorú im vodič Ing. Z. K. v domnienke, že platí za pokutu spočívajúcu v prekročení najvyššej dovoľenej rýchlosti, vyplatil, si pre osobnú potrebu ponechali rozdiel vo výške 40 Eur, čím obvinení pri plnení svojich služobných povinností postupovali v rozpore s ustanovením § 12 odsek 1 Zákona o priestupkoch, v rozpore s ustanovením § 85 ods. 4 Zákona o priestupkoch, ako aj v rozpore s ustanovením § 13 ods. 3 Zákona o priestupkoch a porušili tak ustanovenie § 2 ods. 1 písm. j) a písm. k) Zákona o Policajnom zbore,

6) v meste K. na S. U. dňa 25. marca 2019 v čase približne o 11:00 obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom L. N., ktorá viedla motorové vozidlo značky Mazda CX5, EČV: U., prevzali od menovanej finančnú hotovosť vo výške 20 Eur, ktorú ona zaplatila v domnení, že uhradila riadne uloženú pokutu, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne

nezadokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedení finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

7) v obci H. J. Y. U. dňa 25. marca 2019 v čase približne o 09:20 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom K. J., ktorý viedol motorové vozidlo značky Peugeot Boxer, EČV: G., uvedený priestupok menovaného v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezadokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu, za čo od priestupcu vyžiadali a následne prijali 8 až 10 fliaš vína značky Elesko, ktoré si ponechali pre vlastnú spotrebu,

teda

v bodoch 1/ až 7/

spoločným konaním ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a v páchaní toho istého trestného činu pokračoval, a zároveň

v bode 4/ a v bode 7/

spoločným konaním v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok a tento skutok spáchal ako verejný činiteľ a v páchaní toho istého trestného činu pokračoval,

čím spáchal

v bodoch 1/ až 7/

pokračovací prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 (ďalej len „Trestný zákon“) spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 122 ods. 10 Trestného zákona,

v bode 4/ a v bode 7/

v súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (v znení účinnom od 6. augusta 2024) spáchaným formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 122 ods. 10 Trestného zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona (v znení účinnom od 6. augusta 2024) v spojení s § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov a 6 (šiestich) mesiacov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon trestu podmienene o d k l a d á a zároveň ukladá probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona u r č u j e skúšobnú dobu na 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 4 Trestného zákona u k l a d á povinnosť zúčastniť sa počas skúšobnej doby dvoch hlavných pojednávaní, od ich začiatku do vyhlásenia rozhodnutia, vykonávaných špecializovaným

trestným súdom v trestných veciach ohľadom trestných činov verejných činiteľov.

Podľa § 56 ods. 1 Trestného zákona u k l a d á peňažný trest vo výške 1.000,- Eur (slovom tisíc Eur).

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený u s t a n o v j e náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) mesiacov.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vykonávať štátnu službu príslušníka Policajného zboru na dobu 5 (piatich) rokov.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej tiež „špecializovaný trestný súd" alebo „súd prvého stupňa") rozsudkom zo 16. mája 2023, sp. zn. 16T/11/2021 uznal obžalovaného M. G. vinným z pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 6. augusta 2024, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, s poukazom na § 122 ods. 10 Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 6. augusta 2024, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, s poukazom na § 122 ods. 10 Trestného zákona na tom skutkovom základe že:

1) v obci K. na S. U. dňa 01.02.2019 v čase približne o 9:00 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom O. E., ktorý viedol motorové vozidlo značky BMW X5, EČV: G., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 30 €, ktorú on zaplatil v domnení, že uhradil riadne uloženú pokutu, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezdokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

2) v K. na S. U. dňa 01.02.2019 v čase približne o 9:12 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom Ing. S. S., ktorý viedol motorové vozidlo značky BMW X5, EČV: G., prevzali od menovaného finančnú hotovosť v presne nezistenej výške, ktorú on zaplatil v domnení, že uhradil riadne uloženú pokutu, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezdokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

3) v obci N. Z. na poslednej križovatke riadenej svetelným dopravným značením na H. U. s K. ulicou dňa 17.02.2019 v čase približne o 10:59 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 137 ods. 2 písm. f) Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom G. J., ktorý viedol motorové vozidlo značky Citroën Xsara Picasso, EČV: K., prevzali od menovaného finančnú hotovosť vo výške 50 €, ktorú on zaplatil v domnení, že uhradil riadne uloženú pokutu, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezdokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

4) v obci K. na S. U. dňa 17.02.2019 v čase približne o 13:28 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom X. K., ktorá viedla osobné motorové vozidlo značky Škoda Fabia, EČV: G., prevzali od menovanej finančnú hotovosť vo výške 100 €, ktorú ona zaplatila v úmysle poskytnúť im neoprávnenú platbu, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch riadne nezadokumentovali, skutok právne kvalifikovali ako menej závažný priestupok v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 písm. l) Zákona o priestupkoch, čo bolo v rozpore so skutočnosťou, za čo menovanej udelili po súhlase X. K. pokutu vo výške 10 € a zvyšok sumy, teda 90 €, si na základe jej súhlasu ponechali pre vlastnú potrebu,

5) v meste K. na S. U. v smere na K. G. dňa 19.03.2019 po tom, čo v čase približne o 09:00 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., zistili porušenie pravidiel cestnej premávky v zmysle ustanovenia § 16 ods. 4 Zákona o cestnej premávke, keď priestupca - vodič Ing. Z. K., trvalo bytom Q. XX/XX, S., okres L. S., ktorý viedol motorové vozidlo značky Nissan Qashqai, bielej farby, EČV: L., prekročil najvyššiu dovoľenú rýchlosť v obci o viac ako 20 km/h, čím spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona o priestupkoch, za čo mu v zmysle § 22 ods. 3 písm. b) bod 2 Zákona o priestupkoch a v zmysle Nariadenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 82/2018 (sadzobník pokút), mala byť uložená bloková pokuta na mieste v rozsahu od 100 € do 150 €, uložili priestupcovi blokovú pokutu vo výške 50 €, pričom tento na mieste prejednaný priestupok účelne právne kvalifikovali a následne zapísali iba ako priestupok v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 písm. l) Zákona o priestupkoch tvrdiac, že vodič nemal rozsvietené svetlá na vozidle v zmysle § 32 ods. 1 Zákona o cestnej premávke a navyše blokovú pokutu za tento priestupok vo výške 10 € uložili vodičovi vozidla s neexistujúcim evidenčným číslom vozidla: L., pričom zo sumy 50 €, ktorú im vodič Ing. Z. K. v domnienke, že platí za pokutu spočívajúcu v prekročení najvyššej dovoľenej rýchlosti, vyplatil, si pre osobnú potrebu ponechali rozdiel vo výške 40 €, čím obvinení pri plnení svojich služobných povinností postupovali v rozpore s ustanovením § 12 odsek 1 Zákona o priestupkoch, v rozpore s ustanovením § 85 ods. 4 Zákona o priestupkoch, ako aj v rozpore s ustanovením § 13 ods. 3 Zákona o priestupkoch a porušili tak ustanovenie § 2 ods. 1 písm. j) a písm. k) Zákona o Policajnom zbore,

6) v meste K. na S. U. dňa 25.03.2019 v čase približne o 11:00 obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom L. N., ktorá viedla motorové vozidlo značky Mazda CX5, EČV: U., prevzali od menovanej finančnú hotovosť vo výške 20 €, ktorú ona zaplatila v domnení, že uhradila riadne uloženú pokutu, pričom následne uvedený priestupok v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezadokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu a uvedenú finančnú hotovosť si ponechali pre vlastnú potrebu,

7) v obci H. na Y. U. dňa 25.03.2019 v čase približne o 09:20 hod. obvinený práp. M. G. spolu s 2. členom hliadky ppráp. D. L., po tom ako pre podozrenie z priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch s poukazom na § 16 ods. 4 Zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, zastavili a kontrolovali osobu menom K. J., ktorý viedol motorové vozidlo značky Peugeot Boxer, EČV: G., uvedený priestupok menovaného v rozpore s § 2 ods. 1 písm. k) Zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore riadne nezadokumentovali, v rozpore s § 58 Zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch nevykonali žiadne úkony smerujúce k jeho objasneniu, za čo od priestupcu vyžiadali a následne prijali 8 až 10 fliaš vína značky Elesko, ktoré si ponechali pre vlastnú potrebu.

Za to špecializovaný trestný súd uložil obžalovanému M. G. podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona účinného do 6. augusta 2024, s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného

zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere šiestich rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podali obžalovaný M. G. (ďalej tiež „obžalovaný“ alebo „odvolateľ“), čo do výroku o vine a treste a v tom čase prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej tiež „prokurátor“), „len“ čo do výroku o treste, odvolania.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný, prostredníctvom svojho obhajcu, po zrekapitulovaní rozhodnutia súdu prvého stupňa, uviedol, že už po doručení obžaloby podal návrh na prerušenie trestného stíhania podľa § 244 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s ohľadom na existenciu okolností uvedených v § 283 ods. 5 Trestného poriadku za účelom podania návrhu zo strany zákonného sudcu na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky z dôvodu, že žiadateľ, t.j. odbor inšpekčnej služby Západ, útvaru inšpekčnej služby, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky nebol v čase podania žiadosti o súhlas na použitie informačno-technického prostriedku v prejednávanej trestnej veci oprávneným subjektom na podanie žiadosti v zmysle zákona číslo 166/1993 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním, nakoľko nespĺňal zákonné podmienky uvedené v § 2 ods. 2 dotknutého zákona, pretože minister vnútra Slovenskej republiky, hoci nemal zákonnú dispozíciu, v roku 2007 nariadením - podzákonnou internou normou (nariadenie ministra vnútra číslo 57/2007) organizačne vyňal a podriadil inšpekčnú službu predpokladanú §-om 4 ods. 1 zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore pod útvar Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekciu kontroly a inšpekčnej služby a následne pod svoju priamu subordinačnú (nariadením ministra vnútra číslo 117/2010), teda žiadateľ v čase podania žiadosti nebol organizačnou zložkou Policajného zboru a ani iný orgán štátu z taxatívne vymenovaných orgánov v § 2 ods. 2 vyššie citovaného zákona. Ďalej namietal, že spomínaný návrh (na prerušenie konania) opätovne písomne predložil súdu prvého stupňa 12. septembra 2022, kedy ho na hlavnom pojednávaní aj prezentoval, avšak špecializovaný trestný súd o ňom nerozhodol, pričom už táto skutočnosť, podľa názoru obžalovaného, sama osebe zakladá porušenie jeho práva na obhajobu. Po zrekapitulovaní dokazovania na hlavnom pojednávaní odvolateľ vyčítal súdu prvého stupňa, že odmietol jeho návrh na doplnenie dokazovania vypočutím troch príslušníkov odboru inšpekčnej služby a zabezpečením overenej kópie kompletného ním označeného spisového materiálu Úradu inšpekčnej služby z dôvodu, že tieto dôkazy považoval (špecializovaný trestný súd) za nedôvodné, keďže by mali preukazovať skutočnosti, ktoré boli preukazované inými dôkazmi. S touto argumentáciou sa obžalovaný nestotožnil, pretože navrhovaní traja príslušníci mali vykonávať operatívno-pátraciu činnosť pred začatím trestného stíhania v jeho trestnej veci, pričom z realizačného návrhu vyplýva, že jeho súčasťou majú byť písomnosti vyhotovované týmito príslušníkmi, avšak niektoré písomnosti nimi vyhotovené (vychádzajúc z ich číselného označenia) absentujú, preto navrhovaní príslušníci mali byť vypočutí po zbavení mlčanlivosti, aby vysvetlili, ako bolo naložené s chýbajúcimi písomnosťami, ktoré mali tvoriť podľa realizačného návrhu zoznam dôkazov a čo bolo ich obsahom. Rovnako tak obžalovaný nesúhlasil s nepripojením ním navrhovaného kompletného spisového materiálu Úradu inšpekčnej služby, keďže tento sa v kompletnej podobe v trestnom spise nenachádza, a preto nie je možné zistiť, ako bolo s chýbajúcimi písomnosťami naložené a čo bolo ich obsahom, pritom chýbajúce listiny, podľa názoru obžalovaného, sú dôležité pre spravodlivé rozhodovanie súdov o jeho ne/vine s tým, že vychádzajúc z článku 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je jeho právom požadovať, aby v trestnom konaní boli zistené všetky okolnosti svedčiacie v jeho prospech. Odvolateľ ďalej vyjadril názor, že orgánmi činnými v trestnom konaní a následne aj súdom prvého stupňa boli ignorované zásady trestného konania plynúce z ustanovení § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 10, ods. 12, ods. 19 Trestného poriadku a po zrekapitulovaní jednotlivých úkonov vykonaných do vznesenia obvinenia namietal, že dôkazy zadovážené v štádiu pred začatím trestného stíhania a týkajúce sa skutkov pod bodmi 1) až 4) napadnutého rozsudku boli získané protizákonne, keďže v čase podania žiadosti o vydanie súhlasu na použitie informačno - technického prostriedku v zmysle § 2 ods. 1 písm. c) zákona číslo 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním z 18. decembra 2018 a ani v čase vydania rozhodnutia Krajským súdom v Bratislave o ich použití z 19. decembra 2018 pod číslom KSBA - V-1188-1/20198-4Ntt-305/2018 nebol žiadateľ, t.j. odbor inšpekčnej služby oprávneným subjektom na podanie žiadosti, keďže nespĺňal zákonné podmienky uvedené v § 2

ods. 2 uvedeného zákona, navyše žiadosť podávali operatívni pracovníci a nie vyšetrovateľ, na tomto podklade potom vyhotovený zvukový záznam nemohol byť v trestnom konaní použitý s tým, že obdobná argumentácia sa týka aj skutkov pod bodmi 5) až 7) napadnutého rozsudku, keďže príkazy sudcu pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu vydané podľa § 113 a § 114 Trestného poriadku 18. marca 2019 pod číslami BB - ŠTS-V-225-1/19-3Ntt-39, BB - ŠTS-V-225-1/19-3Ntt-40 a BB - ŠTS V-225-1/19-3Ntt-41 boli skutkovo a právne odôvodnené informáciami z 1. a 17. februára 2019 získanými informačno-technickými prostriedkami nasadenými na podklade vyššie uvedeného nezákonného súhlasu sudcu Krajského súdu v Bratislave vydaného 19. decembra 2018. Z dôvodu nezákonnosti takto získaných dôkazov považoval potom odvolateľ za nezákonné aj všetky následné výsluchy svedkov z prípravného konania vyhotovené či už vo fáze po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania 15. júla 2019 alebo po vydaní uznesenia o vznesení obvinenia, či vo fáze hlavného pojednávania konaného 12. septembra 2022. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na príslušné ustanovenia Trestného poriadku, Ústavy Slovenskej republiky, ale aj Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach. K argumentácii súdu prvého stupňa vychádzajúcej zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 95 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 9/2015 obžalovaný namietal, že žiadosť o vydanie súhlasu na použitie ITP podľa zákona číslo 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním z 18. decembra 2019 nepodal vyšetrovateľ inšpekčnej služby, ale operatívny pracovník, s čím sa súd prvého stupňa nijakým spôsobom nevysporiadal, preto aj z tohto dôvodu sa odmietnutie doplnenia dokazovania výsluchom operatívnych pracovníkov inšpekčnej služby, podľa názoru obžalovaného, javí ako predčasné a neopodstatnené, navyše ani jedno z konaní popísaných v realizačnom návrhu nebolo potvrdené, ani preukázané. Odvolateľ odmietol argumentáciu súdu prvého stupňa, ktorý dôvodil princípom právnej istoty, poukazujúc na to, že za zločin, za ktorý je stíhaný, bolo (do 6. augusta 2024) možné uložiť trest odňatia slobody v rozmedzí od 5 do 12 rokov, čo znamená, že išlo o skutočnosť závažnú a navyše aj po vydaní spomínaného stanoviska (95/2015) existovala neustálenosť rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k tejto otázke, poukazujúc pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 6To/6/2017 a na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2017, spisovej značky PL ÚS 14/2017, ktorým bol síce návrh senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na začatie konaní o súlade právnych predpisov, v ktorom vyčítal zjednocujúcemu stanovisku, že bolo prijaté len rozdielom jediného hlasu, a že nezohľadňuje judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá kladie dôraz na praktickú nezávislosť vyšetrovania a absenciu akýchkoľvek väzieb, odmietnutý, avšak Ústavný súd Slovenskej republiky na strane 14 dotknutého rozhodnutia uviedol, že základný problém nie je v hierarchickom zaradení inšpekčnej služby ministerstva vnútra, ale ten je v zákone, pričom iba Národná rada Slovenskej republiky je oprávnená meniť a novelizovať zákon, preto iniciatíva na jeho zmenu by mala smerovať k tomuto zákonodarnému orgánu, čo podľa názoru odvolateľa, preukazuje, že postup pri zriaďovaní Sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky na základe podzákonnej normy nemal legislatívny podklad, preto ani táto sekcia nebola zákonným subjektom na podanie žiadosti o nasadenie informačno-technických prostriedkov v zmysle zákona číslo 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním s tým, že až následne poslanci Národnej rady Slovenskej republiky na svojom plenárnom zasadnutí 13. decembra 2018 za účelom odstránenia nezákonnosti pôsobnosti inšpekčnej služby ako odborného útvaru Ministerstva vnútra Slovenskej republiky prijali zákon číslo 6/2019 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov v dôsledku čoho, avšak až s účinnosťou od 1. februára 2019, teda 43 dní po podaní žiadosti, sa inšpekčná služba Ministerstva vnútra stala súčasťou Policajného zboru, pričom týmto istým zákonom (číslo 6/2018 Z. z.) došlo k zmene aj Trestného poriadku (zákona číslo 301/2005 Z. z.), ktorým bola zákonným spôsobom upravená pôsobnosť vyšetrovateľa inšpekčnej služby dovtedy pôsobiaceho na Sekcii kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v jeho § 10 ods. 8, teda až od 1. februára 2019 možno konštatovať, že Úrad inšpekčnej služby, pôsobiaci na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, spĺňa formálne podmienky orgánu štátu v zmysle § 2 ods. 2 zákona číslo 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním oprávneného podať žiadosť o súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov. Podľa názoru odvolateľa Krajský súd v Bratislave nemal vydať súhlas na použitie informačno-technického prostriedku aj z dôvodu, že žiadosť o vydanie súhlasu na jeho použitie bola odôvodnená konkrétnymi informáciami získanými operatívno-pátracou činnosťou,

z ktorých bolo zrejmé, kto menovite údajne mal trestnú činnosť spáchať akého charakteru, v takomto prípade ale, pri tomto objeme informácií, už bolo potrebné postupovať podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, teda začať trestné stíhanie a v takomto prípade už nebolo možné postupovať podľa zákona číslo 166/2003 Z. z., ale len podľa § 113, respektíve § 114 Trestného poriadku, navyše konkrétne informácie získané operatívno-pátracou činnosťou, ktoré boli podkladom pre vydanie súhlasu (vydanie súhlasu odôvodňovali), nie sú súčasťou žiadneho z údajných protiprávných konaní. Zároveň odvolateľ vyjadril názor, že už v samotnej žiadosti o vydanie súhlasu na nasadenie informačno-technických prostriedkov z 18. decembra 2018 predloženej sudcovi Krajského súdu v Bratislave a v odôvodnení súhlasu dotknutého sudcu absentujú informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podáva žiadosť, preto je aj samotné odôvodnenie predloženej žiadosti, ako aj súhlasu sudcu Krajského súdu v Bratislave, podľa názoru obžalovaného, formálne a nepreskúmateľné a keďže sudca pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu svoje príkazy na použitie informačno-technických prostriedkov odôvodnil aj nezákonným rozhodnutím sudcu Krajského súdu v Bratislave, aj tieto jeho príkazy sú nezákonné, rovnako ako dôkazy získané na ich podklade. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie poukázal odvolateľ na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 1Tdo/12/2015 z 15. apríla 2015, v zmysle ktorého, ak ide o podozrenie zo spáchania konkrétneho trestného činu, orgány činné v trestnom konaní musia výhradne postupovať podľa Trestného poriadku, pričom je neprijateľné za takejto situácie postupovať podľa zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, či zákona číslo 166/2003 Z. z. o ochrane pred odpočúvaním a namietal, že uznesenie o začatí trestného stíhania bolo v prejednávanej veci vydané až 15. júla 2019 a obvinenie bolo vznesené až 27. novembra 2019, hoci operatívne informácie popísané v realizačnom návrhu na začatie trestného stíhania, boli známe už 27. februára 2019, preto bolo povinnosťou odboru inšpekčnej služby už 27. februára 2019 prideliť vec príslušnému vyšetrovateľovi, aby konal v súlade s Trestným poriadkom, pričom v tejto súvislosti poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 19 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 2/2016 (ďalej len "Zbierka"), v zmysle ktorého je neprípustné viesť trestné stíhanie vo veci pri splnení podmienok aj podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľným známym páchatelom, bez toho, aby zároveň bolo vznesené obvinenie tejto osoby, čo má za následok, že dotknutá osoba nemôže uplatňovať svoje procesné práva, napríklad podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, zvoliť si obhajcu a podobne, ale aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisovej značky 4Tdo/92/2016 z 18. apríla 2018, rozhodnutie uverejnené pod číslom 47 v Zbierke číslo 4/2013 (o povinnosti polície postupovať podľa Trestného poriadku, nie zákona o policajnom zbore, ak v dostatočnom časovom predstihu disponuje relevantnými poznatkami o podozrení zo spáchania trestného činu) a rozhodnutie sp. zn. 1Tdo/12/2015 z 15. apríla 2015 (povinnosť použitia Trestného poriadku nie zákona o policajnom zbore, prípadne zákona o ochrane pred odpočúvaním pri podozrení zo spáchania konkrétnej trestnej činnosti). Ďalej odvolateľ poukázal na ustanovenie § 168 ods. 1 Trestného poriadku, potrebu náležitého odôvodnenia rozhodnutia súdu a s tým súvisiace rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, taktiež na judikatúru všeobecných súdov (R 56/1994, R 22/1968) týkajúcu sa rešpektovania princípu prezumpcie nevinoty a zásady „in dubio pro reo" (v pochybnostiach v prospech obvineného). V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov odvolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok špecializovaného trestného súdu a sám rozhodol tak, že ho spod obžaloby prokurátora oslobodí, alebo alternatívne, aby po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátor v dôvodoch ním podaného odvolania namietal, že súd prvého stupňa neuložil obžalovanému peňažný trest, hoci trestným činom získal majetkový prospech a vyjadril názor, že ak páchatel získal trestným činom majetkový prospech, v takomto prípade je namieste sankcionovať ho aj zásahom do majetkovej sféry, keďže práve neoprávnené obohatenie sa je určujúcou pohnútkou, ktorá ho k spáchaniu trestného činu viedla, navyše uloženie peňažného trestu opodstatňuje aj morálne hľadisko trestania v zmysle § 34 ods. 1 Trestného zákona. Na dosiahnutie ochrannej a morálnej funkcie trestu plynúcej z § 34 ods. 1 Trestného zákona považoval prokurátor za nevyhnutné uložiť explicitne obžalovanému aj trest zákazu činnosti. Súdom prvého stupňa uložený trest tak považoval prokurátor za neprimerane mierny, a

preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a sám rozhodol tak, že mu uloží trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, peňažný trest minimálne vo výške 2.000,- Eur a trest zákazu činnosti vykonávať činnosť príslušníka Policajného zboru aspoň na 5 rokov. V ostatných častiach považoval rozsudok špecializovaného trestného súdu za zákonný a správny, rovnako aj konanie, ktoré jeho vyhláseniu predchádzalo.

Na základe takto podaných odvolaní postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k nasledovným záverom.

V posudzovanej trestnej veci bolo, podľa názoru najvyššieho súdu, pred súdom prvého stupňa, vykonané dokazovanie v zásade v takom rozsahu, ktorý mu vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku umožňoval spravodlivé rozhodnutie v prejednávanej veci. Súd prvého stupňa vyhodnotil vykonané dokazovanie spôsobom uvedeným v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku a po takomto vyhodnotení dospel k správny skutkovým a právnym záverom.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na vykonané dôkazy, ktoré súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí popísal a odôvodnil, bolo v posudzovanej veci nepochybne preukázané, že skutky tak, ako ich špecializovaný trestný súd ustálil, sa stali, a že ich spáchal práve obžalovaný. V podrobnostiach potom poukazuje najvyšší súd na dôvody napadnutého rozhodnutia, ktoré z dôvodu procesnej ekonómie už neopakuje.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí konanom najvyšším súdom o jeho odvolaní a odvolaní prokurátora uviedol, že sa k všetkému priznáva a svoje konanie ľutuje.

V tejto súvislosti obžalovaný, prostredníctvom svojho obhajcu, navrhol doplniť dokazovanie jeho výsluchom ohľadom jeho postoja k stíhanej trestnej činnosti, a to vzhľadom aj na novelu Trestného zákona, najvyšší súd však s ohľadom na skutočnosť, ku ktorej chcel obžalovaný vypovedať, dospel k záveru, že doplnenie dokazovania jeho výsluchom nie je potrebné a pre účely vysvetlenia jeho postoja k trestnej činnosti postačí aj jeho prednes v rámci konečného návrhu. [Podľa ustálenej súdnej praxe ustanovenia o dokazovaní na hlavnom pojednávaní sa podľa § 295 ods. 2 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí (konanom aj o odvolaní) použijú len vtedy, ak sa na verejnom zasadnutí vykonávajú dôkazy (o čom rozhodne súd v odvolacom konaní), nepoužijú sa pritom priamo (v legislatívnom vyjadrení „rovnako“), ale „primerane“. Ak v odvolacom konaní strana navrhla vykonať dôkaz odvolací súd, konajúci na verejnom zasadnutí, jej nemieni vyhovieť, nie je potrebné, aby návrh formálne (s odrazom v zápisnici o verejnom zasadnutí) odmietol (na rozdiel od súdu prvého stupňa konajúceho na hlavnom pojednávaní), pričom postačí, ak sa s týmto návrhom na doplnenie dokazovania vysporiada v odôvodnení svojho rozhodnutia (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 43/2018)].

Napriek tomu, že obžalovaný na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní a odvolaní prokurátora sa k spáchaniu stíhanej trestnej činnosti v celom rozsahu priznal a jej spáchanie oľutoval, vzhľadom na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa neurobil vyhlásenie o vine (v štádiu odvolacieho konania už takýto úkon možný nie je) považoval najvyšší súd za potrebné k jeho jednotlivým odvolacím námietkam sa vyjadriť.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú; z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a

akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu; ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd („ďalej tiež Dohovor“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 209/2004, IV. ÚS 350/2014, II. ÚS 449/2015, IV. ÚS 115/2003, II. ÚS 76/2007, I. ÚS 241/2007).

Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, Higgins proti Francúzsku z 19. februára 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska proti Švajčiarsku z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/2006, III. ÚS 155/2018).

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia je dostatočne jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlené, na základe akých dôkazov považoval súd prvého stupňa vinu obžalovaného za spoľahlivo preukázanú, akými úvahami sa pritom spravoval s tým, že reagoval aj na najpodstatnejšie argumenty obhajoby týkajúce sa zákonnosti dôkazov získaných na podklade súhlasu a príkazov súdov na použitie informačno-technických prostriedkov a s tým súvisiace postavenie Inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky.

Z podaného odvolania plynie, že obžalovaný skutkové okolnosti tak, ako boli ustálené súdom prvého stupňa, nenapádal, spochybňoval ale zákonnosť dôkazov, na podklade ktorých bol tento skutkový stav zistený, a to tak súhlasu Krajského súdu v Bratislave na použitie informačno-technických prostriedkov z dôvodu, že Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Západ, Bratislava (ďalej len „odbor inšpekčnej služby Západ“) nebol v zmysle § 2 ods. 2 zákona číslo 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“) oprávneným žiadateľom pre vydanie takéhoto súhlasu, keďže nešlo o orgán Policajného zboru, ani iný orgán štátu, ktorý by bol oprávneným žiadateľom v zmysle spomínaného ustanovenia zákona o ochrane pred odpočúvaním, navyše žiadosť o vydanie súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov nepodal vyšetrovateľ odboru inšpekčnej služby Západ, ale operatívny pracovník a z dôvodu, že už v čase podávania žiadosti o vydanie súhlasu podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním orgány činné v trestnom konaní disponovali takou kvalitou a takým objemom informácií, že už nebol namieste postup pred začatím trestného stíhania a podľa spomínaného zákona (o ochrane pred odpočúvaním), ale podľa Trestného poriadku, ako aj príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov vydaných špecializovaným trestným súdom, keďže boli vydané na podklade nezákonného súhlasu Krajského súdu v Bratislave na použitie informačno-technických prostriedkov rovnako tak v čase, keď, podľa názoru odvolateľa, už bolo na mieste začať trestné stíhanie, pritom orgány činné v trestnom konaní tak urobili až v júli 2019 a následne potom aj všetkých výsluchov vypočutých svedkov,

keďže aj tieto dôkazy mali svoj podklad v už spomínaných nezákonných dôkazoch.

Navyše potom ešte odvolateľ namietal nevyhovieň jeho návrhu na doplnenie dokazovania a skutočnosť, že súd prvého stupňa sa nijakým spôsobom nevysporiadal s jeho návrhom na začatie konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky v zmysle § 283 ods. 5 Trestného poriadku predneseným na hlavnom pojednávaní konanom 12. septembra 2022.

Z predloženého spisu je zrejmé, že súd prvého stupňa skutočne na návrh na prerušenie trestného stíhania v zmysle § 283 ods. 5 Trestného poriadku výslovne nezareagoval, avšak zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť súdu v prípade, že takémuto návrhu nemieni vyhovieť, vydávať o tejto skutočnosti formalizované rozhodnutie, pritom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a celej jeho koncepcie je jednoznačne zrejmé, že špecializovaný trestný súd, a to aj s odkazom na ustálenú súdnu prax najvyššieho súdu prezentovanú stanoviskom trestnoprávného kolégia publikovaným v Zbierke pod číslom 95/2015 nevzhliadol, pokiaľ ide o postavenie inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, rozpor zákona číslo 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení účinnom do 1. februára 2019 (ďalej len „zákon o policajnom zbore“) s Ústavou Slovenskej republiky. Preto „len“ skutočnosťou, že špecializovaný trestný súd na návrh obžalovaného na prerušenie trestného stíhania výslovne nezareagoval, neporušil práva obvineného spôsobom, ktorý by mal zásadný vplyv na jeho postavenie.

Ani najvyšší súd dôvod na prerušenie trestného stíhania v zmysle § 283 ods. 5 Trestného poriadku za účelom iniciovania konania pred ústavným súdom v zmysle článku 125 Ústavy Slovenskej republiky nevzhliadol. Napokon iný senát najvyššieho súdu už raz takéto konanie (týkajúce sa súladu zákona o policajnom zbore s ústavou v otázke postavenia inšpekčnej služby Ministerstva vnútra) v podstate v intenciách navrhovaných odvolateľom inicioval, avšak ústavný súd takýto návrh najvyššieho súdu odmietol z dôvodu imperfekcie podania a pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jeho prerokovanie (rozhodnutie ústavného súdu spisovej značky PL. ÚS 14/2017).

Nemožno súhlasiť s názorom odvolateľa, že by aj po prijatí stanoviska trestnoprávného kolégia najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke pod číslom 95/2015 pretrvávala nejednotnosť rozhodovania najvyššieho súdu v tejto otázke. Práve prijatím dotknutého stanoviska sa táto nejednotnosť odstránila s tým, že jednotlivé senáty najvyššieho súdu, v záujme zachovania princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva, sú povinné v súlade s týmto stanoviskom postupovať a aj keď nie je možné vylúčiť vývoj aj ustálenej súdnej praxe a jej prekonanie, každopádne však, ak sa senát najvyššieho súdu chce odkloniť od prijatého stanoviska, je jeho povinnosťou na dôvody prijatého stanoviska reagovať a dôsledne vysvetliť, aké konkrétne argumenty spôsobujú, že právny názor obsiahnutý v prijatom stanovisku považuje za už prekonaný, a preto je na mieste sa od neho odchýliť.

Takýto efekt nemá ojedinelé rozhodnutie (spisovej značky 6To/6/2017) v prevažnej miere senátu, ktorého právny názor obsiahnutý v rozhodnutí spisovej značky 1To/1/2015 bol pri prijímaní stanoviska (9/2015) prehlasovaný (teda ustálený ako nesprávny), bez presvedčivej argumentácie založenej len na tom, že dotknuté stanovisko nebolo prijaté jednomyseľne, ale iba tesnou väčšinou (keďže takáto väčšina bola pre prijatie stanoviska postačujúca, argument o tesnej väčšine nemá žiaden potenciál argumentačne zvrátiť platnosť takéhoto stanoviska a opodstatňovať bez ďalšieho odchýlenie sa od neho) a na poukaze na štyri rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej tiež „ESLP“) z rokov 2007 až 2012, ktoré boli trestnoprávnemu kolégiu v čase prijímania dotknutého stanoviska (v roku 2015) známe, preto nemajú potenciál odôvodniť prekonanie väčšinového právneho názoru trestnoprávného kolégia z roku 2015, navyše dotknuté rozhodnutia ESLP obsahovali výhrady týkajúce sa nezávislosti inšpekčnej služby najmä z pohľadu poškodených, ktorým bola spôsobená ujma v dôsledku konania policajtov (teda nie vo vzťahu k obvineným - policajtom, ktorým by skutočnosť, že sú vyšetrovaní svojimi kolegami - policajtmí mohla byť na prospech, a teda v neprospech poškodených konaním policajtov).

Na tomto závere nič nemení ani argumentácia ústavného súdu obsiahnutá v odvolateľom namietanom uznesení spisovej značky PL. ÚS 14/2017, v ktorom ústavný súd síce konštatuje, že navrhovateľ (predseda senátu najvyššieho súdu) namieta prijatie zjednocujúceho stanoviska rozdielom jedného hlasu

a nezohľadnenie vyššie uvedenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, avšak bez akéhokoľvek hodnotiaceho stanoviska k týmto námietkam a už vôbec nie s skonštatovaním opodstatnenosti týchto námietok (ústavný súd, ako to už bolo vyššie uvedené, odmietol dotknutý návrh predsedu senátu najvyššieho súdu z dôvodu imperfektnosti jeho návrhu, a teda opodstatnenosťou v ňom uvedených námietok sa z vecného hľadiska vôbec nezaoberal). Konštatovanie ústavného súdu, že vychádzajúc z už uvedených záverov základný problém nie je v hierarchickom zaradení inšpekčnej služby Ministerstva vnútra, ale v zákone s tým, že iba Národná rada Slovenskej republiky je oprávnená meniť a novelizovať zákon, preto iniciatíva na jeho zmenu by mala smerovať k tomuto zákonodarnému orgánu nadväzuje na predchádzajúcu argumentáciu ústavného súdu spočívajúcu v tom, že divergencia názorov na vhodnosť úpravy postavenia sekcie kontroly a inšpekčnej služby sa prejavila v protichodných záveroch vyjadrených v rôznych rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktorý tak pristúpil k prijatiu zjednocujúceho stanoviska s tým, že navrhovateľ sa prostredníctvom konania o výklad ústavy a ústavných zákonov domáha prieskumu, ktorý právny názor je správny (čo do právomoci ústavného súdu na jeho prerokovanie nepatrí), z čoho je možné vyvodit' „len“ to, že pokiaľ zásadná divergencia názorov vyjadrená v jednotlivých rozhodnutiach všeobecných súdov nasvedčuje nie celkom vhodnej právnej úprave, ktorú je potrebné prekonávať prijatím stanoviska, za účelom odstránenia vzniknutých názorových rozdielov, nie je účelné iniciovať konanie pred ústavným súdom, ktorý nemá kompetenciu zosúladiť právne názory všeobecných súdov na prijatú právnu úpravu, ale je potrebné obrátiť svoju iniciatívu smerom k Národnej rade Slovenskej republiky, ktorá jediná je oprávnená meniť a novelizovať zákon obsahujúci nevhodnú právnu úpravu spôsobujúcu názorovú rozdielnosť v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu preto v zhode so závermi, ku ktorým dospel aj súd prvého stupňa, či trestnoprávne kolégium najvyššieho súdu vo svojom zjednocujúcom stanovisku publikovanom v Zbierke pod číslom 95/2015, inšpekčná služba Ministerstva vnútra bola aj pred 1. februárom 2019 oprávnená podať príslušnému krajskému súdu žiadosť o použitie informačno-technického prostriedku v zmysle § 4 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním za účelom vydania súhlasu na jeho použitie, keďže ako súčasť Policajného zboru podľa § 4 ods. 1, ods. 2 zákona o Policajnom zbore bola v zmysle § 2 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním oprávnená používať informačno-technické prostriedky.

Pokiaľ ešte odvolateľ namietal, že v dotknutom stanovisku (95/2015) sa konštatuje, že policajtom v zmysle Trestného poriadku je aj vyšetrovateľ Policajného zboru služobne zaradený do inšpekčnej služby, avšak v prejednávanej veci žiadosť o súhlas s používaním informačno-technického prostriedku podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním podával operatívny pracovník, k tomu je potrebné uviesť, že z bodu III. spomínaného stanoviska plynie, že žiadosť o súhlas s používaním informačno-technických prostriedkov podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním podávaná prostredníctvom inšpekčnej služby je podávaná Policajným zborom s tým, že ani zákon o ochrane pred odpočúvaním vychádzajúc z jeho ustanovení § 4 ods. 3 a § 2 ods. 2 nekonštatuje, že by dotknutú žiadosť mal podávať vyšetrovateľ, ale zo spomínaných ustanovení plynie, že tak koná Policajný zbor, Slovenská informačná služba, Vojenské spravodajstvo, Zbor väzenskej a justičnej stráže a Colná správa.

Zo žiadosti o súhlas s používaním informačno-technických prostriedkov predloženej v prejednávanej veci Krajskému súdu v Bratislave, ako aj s ním vydaného súhlasu plynie, že ju podával riaditeľ odboru inšpekčnej služby Západ, Úradu inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Bratislava, teda útvar Policajného zboru tak, ako to predpokladá zákon o ochrane pred odpočúvaním vychádzajúc z jeho ustanovení § 4 ods. 3 a § 2 ods. 2, pričom tento záver nie je v rozpore ani s obsahom už opakovane spomínaného stanoviska (95/2015).

Na podporu svojho názoru, že orgány činné v trestnom konaní v čase podávania žiadosti o vydanie súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním, realizačného návrhu z 27. februára 2019, ale aj návrhu na vydanie príkazov na použitie informačno-technických prostriedkov podaného špecializovanému trestnému súdu podľa Trestného poriadku disponovali takou kvalitou a takým objemom informácií, že už nebol namieste postup pred začatím trestného stíhania a podľa spomínaného zákona (o ochrane pred odpočúvaním), ale podľa Trestného

poriadku, po začatí trestného stíhania, odvolateľ poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu spisovej značky 1Tdo/12/2015, 2Tdo/27/2012 publikované v Zbierke pod číslom 47/2013, 2To/13/2015 publikované v Zbierke pod číslom 19/2016 a 4Tdo/92/2016.

V rozhodnutí spisovej značky 1Tdo/12/2015 najvyšší súd konštatoval nesprávny postup polície, ktorá v čase, keď disponovala dostatočným objemom informácií v takej kvalite, že opodstatňovali začatie trestného stíhania, vykonala sledovanie osôb a vecí podľa zákona o policajnom zbore pred začatím trestného stíhania bez príkazu prokurátora, hoci na takýto postup podľa Trestného poriadku (jeho § 113) by potrebovala príkaz prokurátora. Na tomto mieste je však potrebné zdôrazniť, že otázka, či orgány činné v trestnom konaní disponujú dostatočným objemom informácií v takej kvalite, že opodstatňujú začatie trestného stíhania je skutkový záver, ktorý je potrebné individuálne posúdiť, v tej ktorej trestnej veci zvlášť, na podklade konkrétnych skutočností zistených práve v tejto konkrétnej trestnej veci.

Z rozhodnutia spisovej značky 2Tdo/27/2012 publikovaného v zbierke pod číslom 47/2013 - I plynie, že pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu, vzniká povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku; v takom prípade možno dôkaz pre trestné konanie získať len trestnoprocesným postupom; ak však poznatky o trestnej činnosti nie sú polícii dostatočne vopred známe, môže byť výsledok zákonného postupu pri služobnom zákroku (§ 9 ods. 3 zákona o Policajnom zbore) dôkazom v trestnom konaní s tým, že najvyšší súd oproboval postup polície podľa zákona o policajnom zbore a zákonnosť takýmto spôsobom získaných dôkazov (metamfetamínu a heroínu zaistených pri prehliadke hľadanej osoby a osoby nachádzajúcej sa v tom istom vozidle).

Z rozhodnutia najvyššieho súdu spisovej značky 2To/13/2015 publikovaného v Zbierke pod číslom 19/2016 plynie, že účelom a zmyslom procesného inštitútu začatia trestného stíhania vo veci podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku je, aby orgány prípravného konania (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku) mohli vykonávať procesne použiteľné úkony podľa Trestného poriadku smerujúce k zisteniu páchatela trestného činu a ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe hneď, ako to odôvodňuje dôkazná situácia. Je neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok (aj) § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatelom, eventuálne tiež označeným v uznesení o začatí trestného stíhania menom, priezviskom, prípadne aj adresou bydliska, bez toho, aby zároveň bolo vznesené aj obvinenie tejto osobe. Nerešpektovanie uvedeného postupu reálne znamená, že podozrivý síce je materiálne obvinený, ale formálne nie, čím sa tejto osobe zabránilo uplatňovať procesné práva obvineného, napríklad podávať opravné prostriedky, návrhy na vykonanie dokazovania, nazerať do spisu, zvoliť si obhajcu.

Vo vyššie uvedenej veci (R 19/2016) však išlo o trestné stíhanie pre zločin sexuálneho zneužívania maloletej osoby podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na podklade trestného oznámenia jej matky, v rámci ktorého orgány činné v trestnom konaní poznajúc na podklade trestného oznámenia osobu podozrivej osoby a konanie, ktorého sa mala dopustiť, vzniesli podozrivej osobe obvinenie po viac ako šiestich mesiacoch s tým, že v rámci obdobia od začatia trestného stíhania do vznesenia obvinenia, vypočuli maloletú poškodenú a keďže sa tak udialo pred vznesením obvinenia bez prítomnosti obhajcu a bez možnosti, či už obvineného alebo jeho obhajcu klásť maloletej svedkyni otázky, hoci orgánom činným v trestnom konaní nič nebránilo na podklade trestného oznámenia nielen trestné stíhanie začať, ale aj podozrivej osobe vzniesť obvinenie, aby boli zachované všetky práva obvineného.

Toto však nie je prípad prejednávanej veci. Nič totiž nenasvedčuje tomu, že by orgány činné v trestnom konaní otáľali so vznesením obvinenia z dôvodu, že chceli obžalovaného vylúčiť z možnosti reálneho uplatňovania jeho práv. Po začatí trestného stíhania, na podklade dôkazov získaných použitím informačno-technických prostriedkov, orgány činné v trestnom konaní preverili takto získané dôkazy vypočutím priamych svedkov stíhanej trestnej činnosti s tým, že po vznesení obvinenia boli všetky tieto výsluchy zopakované za prítomnosti obhajcu, väčšina priamo ešte v prípravnom konaní a prípadne aj na hlavnom pojednávaní (všetky), čo znamená, že obvinený mal právo sám alebo prostredníctvom svojho obhajcu tieto osoby vypočuť, klásť im otázky, pričom pre zachovanie kontradiktórneho charakteru

dokazovania v konaní postačí takýmto spôsobom svedka vypočuť raz, a to či už v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v zbierke pod číslom 9/2012).

Podstata rozhodnutia najvyššieho súdu spisovej značky 4Tdo/92/2016 spočívala v tom, že policajti realizovali služobný zákrok (zastavenie motorového vozidla), v dôsledku ktorého obvinený vyhodil metamfetamín z motorového vozidla, bez dôvodného podozrenia spáchania trestného činu, a teda bez dôvodu služobný zákrok vykonať.

Z uvedeného je potom zrejmé, že ani v jednom odvolateľom namietanom prípade najvyšší súd neriešil otázku „rozhrania“ medzi použitím zákona o ochrane pred odpočúvaním a Trestným poriadkom s tým, že rozhodnutia pojednávajúce o takomto „rozhraní“ medzi použitím zákona o Policajnom zbore a Trestným poriadkom nie je možné bez ďalšieho automaticky vziať na zákon o ochrane pred odpočúvaním, keďže podmienky zásahu do základných ľudských práv a slobôd sú v policajnom zákone upravené značne voľnejšie oproti Trestnému poriadku (spravidla bez kontroly, či už prokurátora alebo súdu), takáto situácia však neplatí, pokiaľ ide o použitie zákona o ochrane pred odpočúvaním (v porovnaní s použitím Trestného poriadku), keďže v oboch prípadoch teda aj súhlas podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním, ale aj príkaz podľa Trestného poriadku vydáva sudca, teda použitie informačno-technických prostriedkov a z tohto dôvodu zásah do základných ľudských práv a slobôd je pod kontrolou súdu (snáď najvýraznejší rozdiel spočíva v tom, že zatiaľ čo podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním žiadosť o vydanie súhlasu podáva súdu priamo policajný orgán, podľa Trestného poriadku tak robí prostredníctvom prokurátora, nič to ale nemení na tom, že v oboch prípadoch, či už súhlas alebo príkaz vydáva sudca), a preto aj dopad prípadného nesprávneho použitia zákona o ochrane pred odpočúvaním namiesto Trestného poriadku má výraznejšie menší dosah na práva a postavenie obvineného ako je tomu v prípade použitia zákona o Policajnom zbore namiesto Trestného poriadku.

Otázkou „rozhrania“ medzi použitím zákona o ochrane pred odpočúvaním a Trestným poriadkom sa zaoberal List predsedu trestného kolégia z 15. novembra 2002 adresovaný predsedom krajských súdov a predsedovi Vyššieho vojenského súdu publikovaný v Zbierke pod číslom 95/2002 stanovujúci ako kritérium pre volený zákonný postup charakter a štádium konania tak, že :

- ak pôjde o plnenie takých úloh, ktoré síce vyplývajú z príslušného osobitného zákona, ale ešte nemajú bezprostredný vzťah k trestnému konaniu [§ 12 ods. 11 Trestného poriadku (teraz § 10 ods. 14 Trestného poriadku)] a nejde ani o konanie „pred začatím trestného stíhania podľa § 157 až § 159 Trestného poriadku (teraz § 196 až § 198 Trestného poriadku)“ - ide, napríklad o činnosť, ktorá smeruje k odhaleniu trestnej činnosti a jej páchatel'a, preverovanie určitých poznatkov o nelegálnej, možno trestnej činnosti, poskytovanie osobitnej ochrany alebo ochrany ohrozenému alebo chránenému svedkovi a podobne - postupuje sa podľa osobitného zákona a žiadosť na udelenie súhlasu na použitie ITP sa podáva priamo na príslušný súd; toto štádium konania nesmie byť subsumovateľné pod pojem „konanie o trestných činoch v zmysle § 12 ods. 2 Trestného poriadku (teraz § 10 ods. 7 Trestného poriadku)“,

- ak však pôjde o konanie v zmysle § 157 až § 159 Trestného poriadku (teraz § 196 až § 198 Trestného poriadku), nad zákonnosťou ktorého vykonáva dozor prokurátor [§ 174 ods. 1 Trestného poriadku (teraz § 230 Trestného poriadku)], o čine, ktorý už vykazuje znaky trestného činu alebo prípravné konanie [§ 12 ods. 11 Trestného poriadku (teraz § 10 ods. 14 Trestného poriadku)] žiadosť o súhlas na použitie ITP sa podáva v rámci režimu uvedeného v § 26a Trestného poriadku (teraz § 24 ods. 4 Trestného poriadku), t.j. prostredníctvom prokurátora.

Zo súhlasu Krajského súdu v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) na použitie informačno-technického prostriedku z 19. decembra 2018 a žiadosti o jeho udelenie doručenej dotknutému krajskému súdu 18. decembra 2018, tvoriacich súčasť utajovanej prílohy, plynie, že orgány činné v trestnom konaní disponujú zatiaľ (v čase podania žiadosti) len indíciami získanými operatívno - pátracou činnosťou (ktorej konkrétne prostriedky sú v žiadosti popísané) o možnej trestnej činnosti spočívajúcej v prečine zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorej by sa mal dopúšťať aj obžalovaný spolu s druhým členom policajnej hliadky, do ktorej bol zaradovaný, tak, že po zistení priestupku (najčastejšie išlo o prekročenie najvyššej dovolenej rýchlosti), jeho páchatel'a,

riešenie priestupku a zaplatenie uloženej blokovej pokuty neuvedú v administratívnych pomôckach a takto získané peniaze si ponechajú pre vlastnú potrebu.

V dotknutom súhlase o použití informačno-technického prostriedku krajský súd, pokiaľ ide o informácie o predchádzajúcom neúčinnom, prípadne podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa žiadosť podala, odkázal na spomínanú žiadosť tvoriacu súčasť utajovanej prílohy, s obsahom ktorej mal obžalovaný a jeho obhajca možnosť oboznámiť sa v priebehu súdneho konania a z ktorej (žiadosti) plynie, že odhaľovanie a dokumentovanie trestnej činnosti bolo predchádzajúcou činnosťou neúčinné a podstatne sťažené, nakoľko podozrivé osoby pôsobia v policajnom zbore a z titulu svojho služobného zaradenia disponujú vedomosťami o policajnom postupe pri dokumentovaní, odhaľovaní trestnej činnosti a tieto vedomosti využívajú pre krytie svojej trestnej činnosti s tým, že vzhľadom na doteraz zistené okolnosti konania podozrivých nie je možné dôkazy o ich trestnej činnosti získať využitím iných dôkazných prostriedkov, pretože činnosť páchateľov prebieha len v prítomnosti osôb, ktoré sú osobne zainteresované na veci a nie je reálny predpoklad zabezpečenia týchto osôb na objasnenie tejto trestnej činnosti.

Z uvedeného je zrejmé, že žiadateľ o udelenie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku v podanej žiadosti uviedol aj informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podáva žiadosť s tým, že ich je možné považovať za zrozumiteľné a dostatočné, pričom krajský súd takéto odôvodnenie aj akceptoval.

Rovnako tak je nutné súhlasiť so záverom krajského súdu opierajúceho sa o obsah podanej žiadosti, že v čase udelenia súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku išlo len o indicie týkajúce sa páchanej trestnej činnosti, nie o informácie v takej kvalite, ktoré by opodstatňovali začatie trestného stíhania, prípadne vznesenia obvinenia, pretože aj keď podozrivé osoby majúce sa dopúšťať trestnej činnosti boli známe a známy bol aj približný spôsob spáchania trestnej činnosti, nebol zřejmý deň, miesto, čas jej spáchania a taktiež osoby, vo vzťahu, ku ktorým mal byť trestný čin spáchaný (páchatelia priestupkov). Navyše na tomto mieste je nutné zdôrazniť, že trestné stíhanie je možné začať z hľadiska logiky veci a objektívnej reality len vo vzťahu ku skutkovému deju, ktorý sa uskutočnil v minulosti, nie do budúcnosti (primerane v tomto smere stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 33/2019) s tým, že vzhľadom na kvalitu získaných informácií operatívno-pátracieho charakteru, ktoré neumožňovali stotožniť, ako to už bolo vyššie uvedené, páchateľov priestupkov, konkrétne miesto, čas a dátum spáchania trestnej činnosti, bolo plne dôvodné na podklade týchto indícií požiadať krajský súd o udelenie súhlasu na použitie informačno-technických prostriedkov, pretože za takejto situácie by bolo možné spoľahlivo dotknutú trestnú činnosť objasniť len za predpokladu, že vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek iného dôkazu by sa páchatelia spomínanej trestnej činnosti k jej spáchaniu priznali (čo je nepravdepodobné), preto až po zadokumentovaní trestnej činnosti, zo spáchania ktorej bol obžalovaný podozrivý, použitím informačno-technických prostriedkov (v zásade neprichádzal do úvahy iný efektívnejší dôkazný prostriedok, ktorý by bol spôsobilý takúto trestnú činnosť spoľahlivo objasniť) bolo možné začať trestné stíhanie a následne aj vzniesť obvinenie.

Medzitým však, keďže použitím informačno-technických prostriedkov bolo zistené dôvodné podozrenie, že obžalovaný sa s druhým členom hliadky Policajného zboru mali dopúšťať nielen prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na objasnenie a zadokumentovanie ktorého „postačoval“ súhlas krajského súdu, ale aj zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, ohľadom ktorého už krajský súd v zmysle § 4a ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním a § 14 písm. e) Trestného poriadku nie je príslušný na vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku, ale len špecializovaný trestný súd a zároveň bolo zistené, že podozriví majú v dotknutej trestnej činnosti pokračovať, postupovali orgány činné v trestnom konaní správne, pokiaľ navrhli špecializovanému trestnému súdu vydanie príkazov na vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov a ďalšie za účelom spoľahlivého objasnenia aj tejto trestnej činnosti, a to pred začatím trestného stíhania obdobne z už vyššie rozvedených dôvodov, s ohľadom aj na skutočnosť, že použitím vyhotovovania obrazovo-zvukových záznamov je možné zadokumentovať len činnosť do budúcnosti, nie spätne, pritom nie je možné

prehliadnuť ani argument, že v osobe obžalovaného išlo o príslušníka policajného zboru znalého policajných postupov odhaľovania a objasňovania trestnej činnosti s prístupom k informáciám z policajného prostredia.

Nevyhovenie návrhu na doplnenie dokazovania vypočutím operatívnych pracovníkov a zabezpečením a prečítaním operatívneho spisu súd prvého stupňa odôvodnil tým, že ich považoval za nedôvodné, keďže mali preukazovať skutočnosti, ktoré boli preukazované inými dôkazmi, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že vychádzajúc z obsahu namietaného realizačného návrhu získané poznatky vyplývali primárne z použitia informačno-technických prostriedkov podľa § 4 zákona o ochrane pred odpočúvaním, pričom obžalovaný nepredložil a neverbalizoval žiadne tvrdenie, ktoré by teoreticky vzbudzovalo pochybnosti o zákonnosti ich použitia či ich úplnosti, respektíve ich zatajovanie [poznámka najvyššieho súdu - namietal „len“ nezákonnosť získania dôkazov, až od ktorého potom odvodzoval ich nepoužiteľnosť]. K tomu najvyšší súd dodáva, že zistený skutkový stav, ako to už bolo vyššie uvedené, bol spoľahlivo a bez rozumných a dôvodných pochybností preukázaný dôkazmi rozvedenými v napadnutom rozhodnutí, preto nebolo potrebné dokazovanie dopĺňať ani vypočutím operatívnych pracovníkov, či zabezpečením a prečítaním operatívneho spisu, napokon obžalovaný ani správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu nenamietal a pokiaľ obžalovaný namietal, že má právo na to, aby boli objasňované skutočnosti svedčiace aj v jeho prospech, k tomu je potrebné uviesť, že realizačný návrh nie je dôkazom, na jeho podklade nebola uznaná vina obžalovaného, informácie v ňom uvedené slúžili „len“ na začatie trestného stíhania, ktoré sa ukázalo ako opodstatnené, na podklade už v ňom uvedených informácií a k nemu priložených písomností, preto nebolo dôvodu tento návrh alebo jeho podklady dopĺňať.

Súd prvého stupňa teda skutkový stav zistil správne a správne právne ho aj posúdil, pričom najvyšší súd napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu zrušil „len“ z dôvodu zmeny Trestného zákona zákonom číslo 40/2024 Z. z., ktorý je pre obžalovaného priaznivejší (§ 2 ods. 1 Trestného zákona). Obžalovaný tým, že konaním popísaným v bodoch 1) až 7) výrokovej časti tohto rozhodnutia spoločným konaním ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech, vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu a v páchaní tohto istého trestného činu pokračoval a zároveň konaním popísaným v bodoch 4) a 7) výroku tohto rozhodnutia spoločným konaním v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo pre seba prijal úplatok a tento skutok spáchal ako verejný činiteľ a v páchaní toho istého trestného činu pokračoval, dopustil sa v bodoch 1) až 7) pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom od 6. augusta 2024 (ďalej len „Trestný zákon“) spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 122 ods. 10 Trestného zákona, v súbehu s pokračovacím zločinom prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (v znení účinnom od 6. augusta 2024) spáchaným formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona s poukazom na § 122 ods. 10 Trestného zákona [body 4) až 7)].

Vzhľadom na to, že najvyšší súd zrušil výrok o vine, musel nevyhnutne zrušiť aj výrok o treste a sám o treste rozhodnúť prihliadajúc pritom na účel trestu plynúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradenie iných od páchania trestných činov a vyjadrenie morálneho odsúdenia páchatelia spoločnosťou a na jednotlivé hľadiská ukladania trestu vychádzajúce z ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútka, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatelia, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu, úsilie páchatelia o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj doba, ktorá uplynula od spáchania trestného činu, skutočnosť, či páchatel trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech a práva a právom chránené záujmy osôb poškodených trestným činom, ako aj osôb, ktoré boli dotknuté škodlivým následkom trestného činu.

Obžalovanému poľahčovalo, že pred spáchaním stíhanej trestnej činnosti viedol riadny život a že k

spáchaníu trestného činu sa priznal a trestný čin úprimne oľutoval (na verejnom zasadnutí konanom o jeho odvolaní a odvolaní prokurátora). Z tohto dôvodu bolo možné u neho konštatovať poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. j) a písm. l) Trestného zákona. Príťažovalo mu však, že spáchal viac trestných činov [§ 37 písm. h) Trestného zákona].

U obžalovaného bola teda zistená prevaha poľahčujúcich okolností nad okolnosťami príťažujúcimi.

Aplikujúc potom vyššie uvedené zásady pre ukladanie trestov vyplývajúce z ustanovenia § 34 ods. 4 Trestného zákona (prihliadajúc pritom aj na všeobecné zásady ukladania sankcií podľa § 33a Trestného zákona), ako aj účel trestu, vychádzajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Trestného zákona, dospel najvyšší súd k záveru, že na prevýchovu obžalovaného a ochranu spoločnosti je trest odňatia slobody vo výmere troch rokov a šiestich mesiacov, trestom tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie, primeraným.

Vzhľadom najmä na priaznivú prognózu nápravy obžalovaného prameniacu zo skutočností, že obžalovaný pred spáchaním stíhaného trestného činu viedol riadny život a spáchanie trestného činu úprimne oľutoval, na nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti, podľa názoru najvyššieho súdu, bezpodmienečný výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, a preto obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov a šiestich mesiacov v súlade s ustanoveniami § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podmiennečne odložil na skúšobnú dobu 5 rokov s probačným dohľadom nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe.

V súlade so zákonnou požiadavkou plynúcou z ustanovenia § 51 ods. 4 Trestného zákona na posilnenie účinku podmiennečne odloženého trestu odňatia slobody, najvyšší súd uložil obžalovanému aj povinnosť zúčastniť sa počas skúšobnej doby dvoch hlavných pojednávaní, od ich začiatku do vyhlásenia rozhodnutia, vykonávaných špecializovaným trestným súdom v trestných veciach ohľadom trestných činov verejných činiteľov.

Vedením svojho života, plnením si svojich povinností, samozrejme bez protiprávneho konania, či už v podobe trestných činov alebo priestupkov, bude mať obžalovaný možnosť v priebehu skúšobnej doby preukázať, či si takéto dobrodenie zákona zaslúži, v opačnom prípade, a to aj v priebehu plynutia skúšobnej doby môže súd rozhodnúť, že obžalovaný sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia neosvedčil, a preto je nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody nevyhnutný.

Vzhľadom na to, že obžalovaný stíhanou trestnou činnosťou získal majetkový prospech, najvyšší súd mu uložil aj peňažný trest v sume 1.000,- Eur (a ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov) s ohľadom na skutočnosť, že išlo o pomerne nízke sumy, o ktoré sa obžalovaný obohatil. Každopádne však s ohľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil siedmich čiastkových útokov, aj keď sa obohatil o pomerne nízku sumu, opakovanosť jeho konania nasvedčuje tomu, že z jeho strany išlo o bežný, zaužívaný spôsob správania sa, preto najvyšší súd dospel k záveru, že na nápravu obžalovaného a ochranu spoločnosti uloženie samostatného peňažného trestu by nebolo postačujúce.

V tomto smere bolo potrebné námietky prokurátora týkajúce sa výroku o treste považovať za opodstatnené.

Obdobne tak ako opodstatnené vyhodnotil najvyšší súd aj námietky prokurátora v tom smere, že s ohľadom na výchovný účel, ktorý má trest plniť a na skutočnosť, že uložený trest má odrážať aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou je potrebné výslovne obžalovanému uložiť aj trest zákazu činnosti, v súvislosti s ktorou sa trestnej činnosti dopustil, taktiež nie je možné vylúčiť ani nedôslednosť služobného úradu, ktorý by mohol obžalovaného v budúcnosti do služobného pomeru prijať, a to aj napriek tomu, že nebude spĺňať podmienku bezúhonnosti, preto najvyšší súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti spočívajúci v zákaze vykonávať štátnu službu príslušníka Policajného zboru na dobu piatich rokov.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok prípustný nie je.